

VODNIK PO OBČINI MIKLAVŽ

Občina

Občina Miklavž na Dravskem polju, ki je nastala z referendumsko odločitvijo krajanov Miklavža, Dobrovca, Skoka in Dravskega Dvora aprila 1998, spada med mlajše slovenske občine. Leži v skrajnem severozahodnem delu Dravskega polja, en del na aluvialni ravnici ob Dravi, večina občine pa na osrednjem, s terasami razčlenjenem prodnatem delu Dravskega polja. Meji na občine Maribor, Hoče-Slivnica in Starše. Občina meri le 12,5 km² ter ima 6.502 prebivalca, 3.189 moških in 3.313 žensk. Po gostoti naseljenosti je s 520 prebivalci na km² visoko nad državnim poprečjem. Največjo rast so naselja v naši občini dosegla v zadnjih 40-tih letih, ko se je število prebivalcev med leti 1961 in 2011 povečalo za 345,7%, v posameznih krajih pa: Dravski Dvor za 583,3%, Miklavž za 425,8%, Skoke za 338,4% in Dobrovce za 160,6%. Z intenzivnimi novogradnjami so nastajale same nekmečke hiše, v zadnjih letih tudi nekaj večstanovanjskih(blokovskih) zgradb, zato imajo vsa naselja v občini danes skoraj docela suburbani videz.

Občina leži na prehodnem območju med subpanonsko in subalpsko severovzhodno Slovenijo. Klima je prevladujoče subpanonska s toplimi poletji in hladnimi zimami, za katero je značilno malo padavin, le okrog 1.000 mm letno.

Najstarejše zgodovinske najdbe na območju občine segajo v rimsko dobo(1.stol.n.št.). Iz tistega časa so ohranjene gomile, v katerih so bili najdeni dragoceni predmeti ter številni marmorni rimski kamni in nagrobniki. Te najdbe potrjujejo obstoj premožnejših rimskih priseljencev ob rimski cesti iz Poetovione(Ptuj) v Flavio Solvo(pri Lipnici v Avstriji).

Kraji na območju občine Miklavž se v zgodovinskih virih prvič omenjajo med 11. in 13. stoletjem, Miklavž med leti 1096 in 1105, Dobrovce leta 1227, Skoke leta 1247, medtem ko je Dravski Dvor do leta 1953 spadal k Dobrovcam. V obdobju med prvo in drugo svetovno vojno so naselja občine Miklavž spadala v občini Slivnica(Dobrovce z Dravskim Dvorom in Skoke) in Hoče(Miklavž). Velika večina prebivalstva se je preživljala s kmetijstvom, hitra industrializacija Maribora pa je začela povečevati tudi delež delavstva, najprej v Miklavžu.

Nacistična okupacija in dogajanja med drugo svetovno vojno so močno zaznamovala življenje v občini. Veliko Slovencev je bilo izgnanih ali interniranih, precej jih je bilo prisilno mobiliziranih v nemško vojsko in na prisilno delo, nekaj jih je na druge načine postalo žrtev okupatorjevega nasilja. Med vojno je izgubilo

življenje 37 občanov, prek 50 jih je bilo v enotah slovenske osvobodilne vojske. Precej je bilo tudi takih, ki so se kot aktivisti OF na terenu vključili v osvobodilno gibanje.

Za severozahodni del Dravskega polja in tudi za našo občino so značilne nekatere narodopisne posebnosti, ki jih posebej obeležuje bližina Maribora. Enako velja tudi za narečne posebnosti. Govorica ljudi v naseljih naše občine spada v severnoštajersko narečje, ki se je nekaj stoletij razvijalo skupaj s panonskimi narečji.

Pozornost zasluži gradbena zgodovina z arhitekturnimi posebnostmi, ki jih v občini sicer ni veliko, ter kulturni spomeniki, s posebnim poudarkom na miklavški in dobrovski cerkvi. Prva ima svoje začetke že v 14. stoletju, druga pa v obdobju med prvo in drugo svetovno vojno. Kmečke hiše na Dravskem polju so bile do druge svetovne vojne večinoma iz lesa(cimprane) ali »štesane« iz zemlje(butane). Strehe so bile pokrite z rženo slamo. Hiše so bile značilno panonske, podolgovate in nizke.

Miklavška župnija je nastala šele leta 1962, prej je bila miklavška cerkev podružnica hoški. Del naše občine(Dobrovce, Skoke in Dravski Dvor) spada v župnijo Slivnica. Gospodarski napredek krajev v občini je bil skozi stoletja odvisen predvsem od kmetijstva. Po drugi svetovni vojni se je hitro večal delež delavstva. Večina delavcev je bila zaposlena v Mariboru, Kidričevem in na Ptujju, uveljavljala pa sta se tudi obrt in trgovina, po letu 1991 pa še nekatere druge, zlasti storitvene dejavnosti. Večina prebivalstva je zaposlena v terciarnem in kvartarnem sektorju, veliko manj pa v primarnem in sekundarnem. V zadnjih desetletjih je delež kmečkega prebivalstva hitro padal. Na prelomu stoletja je bil delež kmečkega prebivalstva v Dobrovcah 8,2%, v Skokah 2,4%, v Miklavžu 1,6% in v Dravskem Dvoru samo 0,7%, oziroma v občini 2,5%(poprečje na Dravskem polju je 9,1%). Njivske in vrtne površine v občini zavzemajo le še 54,4% ozemlja, povečuje pa se delež neplodnega ozemlja na račun pozidav in znaša že 12,% površin(gozd n.pr. samo 1,3%, pašniki in travniki 6,3%). Čeprav na območju občine ni večjih industrijskih ali drugih gospodarskih obratov, je razvoj zelo zanimiv, saj skozi prizmo obrti, trgovine in drugih dejavnosti nazorno odslikava tako demografski, gradbeni in drugi razvoj krajev, ki sestavljajo občino. Vsak kraj v občini ima svojo Krajevno skupnost. Zaradi nagle rasti je bil v vseh naseljih uveden ulični sistem. Poleg njiv in travnikov ob Dravi naselja občine obdajajo obsežni borovi gozdovi, ki so zrasli v zadnjih dveh stoletjih.

Izobraževanje v občini Miklavž ima precej dolgo tradicijo. Začetki načrtnega poučevanja miklavških otrok segajo v osemdeseta leta 18. stoletja, dobrovških pa v zadnje desetletje 19. stoletja. Kljub nekaj zgodnejšim poskusom se je predšolska vzgoja uveljavila šele po drugi svetovni vojni. Miklavška občina je bogata z društvenim življenjem, ki se je začelo že v obdobju prve Jugoslavije. Najdaljšo tradicijo imajo kulturna društva, nekoliko krajšo športna. Z ustanovitvijo samostojne občine leta 1998 se je društveno življenje še dodatno razgibalo.

Miklavž na Dravskem polju

Miklavž je obsežno gručasto ravninsko naselje, ki leži ob cesti Maribor – Ptuj in na dravski terasi. Danes je eno večjih obmestnih naselij, saj po številu prebivalcev presega celo marsikatero slovensko mesto. Oktobra 2011 je Miklavž imel 3.981 prebivalcev (1.944 moških in 2.037 žensk). Jedro nekdanjega naselja je bilo na dravski terasi ob cerkvi, današnje središče kraja in občine pa je ob Ptujski cesti. Miklavž je v šestdesetih letih 20. stoletja na dva dela razdelil kanal hidroelektrarne Srednja Drava I v Zlatoličju. Izredno hiter gradbeni razvoj kraja po drugi svetovni vojni sta pogojevala tezenski industrijski bazen v Mariboru in ugodna prometna lega ob cestnem križu Maribor – Ptuj in Slovenske gorice – Pohorje (Duplek – Miklavž – Hoče) ter odcep ceste proti Kidričevemu in Ptujski gori.

Miklavž se v pisnih virih prvič omenja med leti 1096 in 1105 kot uila Brunne-der Brunnen-vrelec. Takrat je bil v lasti podravske obmejnih grofov Spanheimov, pozneje pa njihovih naslednikov štajerskih deželnih vojvod. V urbarju iz let 1265-1267 se kraj, ki je takrat premogel 12 kmetij, imenuje »Naussendorf vel Prundorf« (mokrotna vas). Beseda Miklavž se v imenu kraja prvič pojavi v listini iz leta 1382 kot »Sand Nicla in dem Trafeld«. Iz iste listine je razvidno, da je takrat v kraju že bilo zgrajeno Miklavževo svetišče (sv. Miklavž je zavetnik mornarjev in splavarjev), ki je spadalo v hoško pražupnijo. Okoli leta 1490 je bil kraj v lasti borlskega gospostva, od 1605 betnavskega, od 1648 mariborskega, od 1727 sta bili lastnici Miklavža gosposčini Brandis in Herberstein, po letu 1765 je bilo nekaj časa več lastnikov, zadnji lastniki pred ukinitvijo fevdalnih odnosov pa so bili zopet grofje Brandisi. Pred prvo svetovno vojno je največ posesti na območju Miklavža imela mariborska družina Scherbaum. Njihova posest je po agrarni reformi v prvi Jugoslaviji postala last Dravske banovine, ki je v miklavškem dvorcu

uredila moško kaznilnico, po drugi svetovni vojni pa Republike Slovenije. Takrat je objekt služil istemu namenu. S kmetijstvom se danes ukvarja le še nekaj kmetov v starem Miklavžu.

Današnja cerkvena stavba je bila zgrajena v 16. stoletju, nekoliko preobokana in dozidana pa v drugi polovici 17. stoletja. Glavni in stranski oltar ter prižnica so iz 18. stoletja. Cerkev obdaja obzidano pokopališče. Na zunanji strani severne stene cerkve je vzdanih več rimskih kamnov. Okoli leta 1700 je bila zgrajena miklavška pristava, ki je bila pozneje predelana v baročni dvorec. Kot gosposka hiša-dvor pa se omenja že leta 1542. Današnji videz je neorenesančen iz konca 19. stoletja.

Prva šola v kraju je leta 1785 začela s poukom v leseni mežnariji pri cerkvi. Leta 1934 je bilo nedaleč od miklavškega dvorca zgrajeno novo šolsko poslopje, ki je bilo v požaru februarja 1945 močno poškodovano. Leta 1947 je bila šola obnovljena. Sedanja moderna šola ob cesti Miklavž-Dobrovce je bila zgrajena leta 1975, pred nekaj leti prenovljena in razširjena, k šolski zgradbi pa je bila dozidana tudi sodobna večnamenska športna dvorana. Tudi prvi otroški vrtec v neposrednem sosedstvu osnovne šole je Miklavž dobil leta 1975, leta 2011 pa na isti lokaciji novega in najsodobnejše opremljenega. V nekdanji šolski zgradbi so dobili svoje prostore krajevna skupnost, krajevni urad in pošta, po letu 1998 pa tudi občina.

V kraju je tudi kulturni dom, ki so ga deloma zgradili že leta 1939 in po drugi svetovni vojni dokončali, pred nekaj leti pa obnovili ter posodobili z potrebno odsko in drugo opremo. Tudi gasilci so prvi gasilski dom iz leta 1929 leta 1967 zamenjali z novim. Miklavž je bil eno prvih primestnih naselij Maribora, ki je zaradi hitre rasti že v 70-tih letih prejšnjega stoletja prešel na ulični sistem.

Najdaljšo obrtno tradicijo je v Miklavžu imelo mlinarstvo. Poznejši Kukovičev mlin ob Miklavškem potoku pri tretjem ribniku se v zgodovinskih virih omenja že leta 1542. Prvo gostilno je Miklavž dobil leta 1885, imenovala se je Pri stari lipi, in je svojo priljubljenost v širši okolici ohranjala do leta 1998. Leta 1903 se ji je na nasprotni strani Ptujске ceste pridružila še gostilna Wruss, ki je zaprla vrata že leta 1947. V začetku 20. stoletja je Miklavž dobil kovača, kmalu po prvi svetovni vojni sta se mu pridružili še mesarija in trgovina z mešanim blagom. Med dvema vojnama sta obrtni delavnici v Miklavžu odprla še čevljar in krojač. Leta 1932 je Miklavž dobil avtobusno povezavo z Mariborom in Ptujem.

V Miklavžu ima dolgo in bogato tradicijo društveno življenje. Že leta 1928 je začelo delovati gasilsko društvo. Tudi Kulturno društvo Zvonke Antoličič, ki je bilo ustanovljeno leta 1952, ima svoje korenine že v 30-tih letih prejšnjega stoletja. Dramska skupina je začela delati takoj po otvoritvi nove šole leta 1934, kmalu za njo pa še pevski zbor in tamburaši. Po drugi svetovni vojni so v kulturnem društvu nastale še nekatere druge sekcije. Športniki so se povezali v TVD Partizan, v katerem so našle svoje mesto številne športne panoge. V zadnjih desetletjih so v Miklavžu nastala še mnoga nova društva (upokojenska, športna, dobrodelna i. pd.).

V nekaj zadnjih desetletjih je bil dosežen izredno velik napredek pri komunalni infrastrukturi – ulična razsvetljava, vodovodno in telefonsko omrežje, asfaltiranje ulic in cest, kanalizacija, površine za šport in rekreacijo, kabelska televizija z lokalnim informativnim programom za celo občino. Koncem 60-tih in v začetku 70-tih let je kraj dobil asfaltno povezavo z Dobrovcmi, Skokami in Rogozo, leta 1972 prvo ambulanto, leta 1980 pošto. Miklavž je danes moderno primestno naselje z vso potrebno infrastrukturo (šola, vrtec, zdravstveni dom, pošta, lekarna, banka, trgovine, gostinski lokali, številne obrtne delavnice itd.), ki zadovoljuje večino osnovnih potreb krajanov.

Dobrovce

Dobrovce so bile tipična obcestna vas ob cesti Miklavž – Kidričevo. V zadnjih desetletjih so se Dobrovce ob cesti, ki se sredi vasi odcepi proti Skokam in Rogozi zelo razširile proti zahodu, tako da se danes Dobrovce in Skoke stikajo. Naselje ima 819 prebivalcev (413 moških in 406 žensk). Prvi zapisi o kraju so iz leta 1227, ko je to območje spadalo pod slivniško gosposčino. Takrat je omenjena le ena podložniška kmetija kot aput Welgoy. Iz leta 1265 je prvo zapisano ime kraja – Steisam Dorf. Prvo slovensko ime kraja iz leta 1441 je bilo Zgornja Dobrava. Nekaj stoletij nazaj so bili na Dravskem polju obsežni hrastovi gozdovi. Domačini so hrastu rekli »dob«. Od tod najbrž tudi ime kraja Dobrovce. Lastniki tega dela Dravskega polja so se skozi stoletja menjavali. Poleg slivniške graščine se omenjajo še gospodje vurberški, rački, mariborski i. dr. V času turških vpadov je v Dobrovce prišlo nekaj uskoških priseljencev, ki so se potopoma asimilirali. Še več jih je prišlo v Skoke.

V preteklosti so kraj prizadeli številni požari, ki so jim bile lesene s slamo krite hiše zelo izpostavljene. Največja požara v Dobrovcah sta bila leta 1888, ko je

pogorel skoraj ves spodnji del vasi, in leta 1935, ko so ognjeni zublji upepelili sedem s slamo kritih hiš. Domačini so vas delili na dva dela. Južno od kapelice se je reklo Na vasi, severno od nje pa Gmajna. Ta delitev izhaja iz 19. stoletja. Na vasi so bili premožni kmetje, na Gmajni pa kočarji.

Sredi vasi je nekaj pomembnih zgradb, kot so šola, zgrajena leta 1894(danes je podružnica miklavške šole), cerkev iz leta 1934, kapela iz prve polovice 19. stoletja, dom krajanov in otroški vrtec. Z izgradnjo letališča sta kraja Dobrovce in Skoke izgubila neposredno cestno povezavo s Slivnico, kjer je bila njihova župnija in pokopališče. Tudi neposredne cestne povezave z Miklavžem do leta 1930 Dobrovce niso imele. Cesta je pred miklavškim poljem zavila levo skozi gozd in Rogozo ter se na današnjo Ptujsko cesto priključila v Novi Rogozi(danes začetek Miklavža iz mariborske smeri).

Prva obrtnika(kovač in kolar) ter trgovina z mešanim blagom in gostilna so se v Dobrovcah pojavili že pred prvo svetovno vojno. Med dvema vojnama se je število obrtnikov povečalo s krojači, tesarji in zidarji. Iz tega obdobja sta tudi prvi društvi(olepševalno in strelsko) v kraju. Kmetijstvo je bilo do konca prve svetovne vojne edina gospodarska panoga v kraju. Z naglo industrializacijo Maribora med dvema vojnama je kraj dobil prve delavce, ki so se dnevno hodili ali se vozili v mesto, po drugi svetovni vojni se je ta trend še okrepil in Dobrovce, kot tudi druga naselja v občini, so dobivale vedno bolj značaj ruralno-urbanega naselja. Leta 1961 je avtobusna proga Maribor – Kidričevo Dobrovce »približala« Mariboru, kar je močno vplivalo na spreminjanje socialne strukture krajanov.

Skoke

Skoke so gručasto naselje, ki leži ob cesti Dobrovce - Rogoza in ima 1.032 prebivalcev(497 moških in 535 žensk). Kraj sodi med najstarejše srednjeveške naselbine na Dravskem polju. Prvotno ime kraja je bilo Vodogaj – po vodi, ki je tekla skozi gaj. Še v 19. stoletju je Hoški potok tekel mimo Rogoze tudi skozi Skoke. Ob koncu 12. stoletja je avstrijski vojvoda Leopold V. kraj podaril žičkemu samostanu. Pripadal mu je do leta 1528, ko ga je z dvorcem in posestvom vred prodal mariborskemu županu Kristofu Wildenrainerju. Ta je na kupljenem posestvu zgradil tki. Wildenrainer-Hof oziroma Wildenrainerjev dvorec. Njegova vdova ga je leta 1556 prodala deželi štajerski, ki je tu naselila srbske uskoške družine, skupaj okoli 40 ljudi. Prvi uskoški družini Aleksič in Vukmir, ki sta prišli leta 1556 v Vodogaj sta zgradili veliko novo hišo Uskoggen-Hof(uskoški dvor).

Uskoki, po katerih se je kraja prijelo ime Skoke, so dobili zemljo, ki je bila oproščena fevdalnih dajatev. V zameno za to pa so se morali udeleževati bojev s Turki. V njih so se štirje bratje Bakoš in Jurij Sladovič tako izkazali, da jih je cesar Maksimiljan II. leta 1574 povzdignil v plemiče. Uskoška naselbina v Skokah se je do leta 1578 povečala že na prek 100 ljudi. Ker se uskoki z domačini niso najbolje razumeli, so dvorec prodali. Večina se jih je po letu 1587 odselila, ostali pa so se postopoma asimilirali in pokatoličanili. Uskoški dvor je leta 1664 postal last slovenske družine Pleteršek, ki so jim rekli tudi »frajerjevi«, ker je posestvo ohranilo uskoške privilegije. Uskoški dvor je bil s svojo gradbeno obliko, kjer je bila stanovanjska zgradba ločena od gospodarskih poslopij, nekaj posebnega na Dravskem polju.

Pomembnejše zgradbe v Skokah so Marijina kapelica iz konca 19. stoletja, slopasto znamenje iz druge polovice 17. stoletja in sodobni dom krajanov zgrajen pred nekaj leti. V Skokah je tudi športno letališče Letalskega centra Maribor. S Tezna so ga na novo lokacijo preselili leta 1952.

Dravski Dvor

Dravski Dvor je mlajše obcestno naselje zahodno od ceste Miklavž – Kidričevo, ki se izredno hitro razvija. Od leta 1981 do 2011 se je število prebivalcev povečalo z 280 na 670 (335 moških in 335 žensk). Samostojen kraj je Dravski Dvor postal šele leta 1953 z izločitvijo iz Dobrovca. Ime kraja je povezano s pristavo Drauhof, ki je bila last račke graščine. Pristava se je začasno osamosvojila ter imela posebne lastnike in posestvo, ki se je ukvarjalo s konjerejo za potrebe avstrijske vojske. Leta 1935 je pristava pogorela. Okrog leta 1922, po agrarni reformi, so graščinsko zemljo razprodali in razdelili, razpadajoči dvorec pa je kupil Gustav Strašek iz Maribora. V njem je uredil lončarsko delavnico.

Dravski Dvor se je začel hitreje razvijati šele po letu 1959, ko je dobil elektriko, zlasti pa po letu 1983, ko so ustanovili samostojno Krajevno skupnost. Kraj je kmalu dobil prvo trgovino in gostilno ter osnovno komunalno infrastrukturo (vodovod, telefon, KTV...). Kmalu je bilo v kraju prek 20 samostojnih podjetnikov. Z intenzivno individualno stanovanjsko gradnjo v zadnjih treh desetletjih je Dravski Dvor postal najhitreje rastoče naselje v občini.

Naravne zanimivosti v občini

Od Rogoze skozi gozd med Miklavžem in Skokami teče razbremenilni kanal z vodnim zbiralnikom, imenovanim Miklavška mlaka. Z ribnikom, v katerem je veliko rib, upravljajo miklavški ribiči.

Nedaleč od mostu čez kanal za elektrarno v Zlatoličju je izvir, ki kot Miklavški potok teče skozi močvirno pokrajino in povezuje tri ribnike. Prvi je poraščen s trstiko, tudi v drugem je veliko različnega rastja, tretji, ki je največji, pa je bogat z ribami. Na območju ribnikov domujejo race mlakarice, občasno priletijo tudi labodi, posebna zanimivost pa so štoklje, ki gnezdiijo na električnem drogu pred cerkvijo. Tako imenovana dravska loka od dravske terase pod starim Miklavžem do Drave je območje enega najbogatejših ekosistemov ter najlepših in najbolj živih habitatov v Sloveniji. Del tega območja ob Dravi s svojim rastlinstvom in živalstvom spada v krajinski park Drava. Med drugim je tukaj tudi pravi raj za ornitologe.

Med njivami še vedno lahko najdemo živice, kjer rastejo glog, črni bezeg, dren, leska, robinija, ki nudijo prebivališče pticam, žuželkam in drugim živalim. V gozdovih na območju občine močno prevladuje črni bor, najdemo pa tudi precej smreke, nekaj hrasta, bukve, gabra in še nekaj drugih drevesnih vrst.

Kulturnozgodovinske znamenitosti občine

Rimske gomile v Miklavžu

Gomilno grobišče iz rimske dobe(okrog 100 po n.št) v Miklavžu je najvzhodnejše od šestih na mariborskem območju. Rimljani so steklene ali glinene žare s pepelom pokojnika in s pridatki za popotnico polagali v grobnico, ki je bila postavljena kar na površini. V gomilah(nasutih grobnicah) pri Miklavžu so bili pokopani ljudje različnih stanov. Arheologi so odkrili 16 gomil, danes so ohranjene samo še tri v gozdu na jugovzhodnem robu naselja, na robu dravske terase ob cesti proti Ptujju. V eni od njih je bila leta 1961 odkrita kamnita grobnica s steklenimi posodami, sigilatno skodelico in kovinskimi pridevki. Leta 2002 so z izkopavanji nadaljevali ter rimsko gomilo ob cesti na skrajnem robu Miklavža rekonstruirali in restavrirali v kulturnozgodovinski spomenik, ki je na ogled obiskovalcem.

Cerkev sv. Miklavža

Cerkev sv. Miklavža se prvič omenja leta 1382. Prvotna stavba je nastajala postopoma in bila zidana v romanskem slogu. Današnjo podobo z zvonikom poznogotske gradnje iz začetka 16. stoletja je dobila leta 1662. Iz tega časa je bil tudi prvi bronasti zvon v miklavški cerkvi. Drugi in tretji zvon sta se oglasila leta 1745 in 1778, v času, ko so cerkev obnavljali. Takrat so stavbo nekoliko dvignili, ladjo obokali in prizidali zakristijo. Renesančni glavni oltar je iz leta 1718, prižnica, ki je ni več, je bila iz leta 1735. Prvi stranski oltar s Florjanovo sliko, na kateri je upodobljen mariborski Pristan, je iz leta 1740, drugi stranski oltar pa iz tretje četrtine 18. stoletja. Križev pot v cerkvi, ki izvira iz 17. stoletja, je leta 1910 svoji podružnici v Miklavžu podarila hoška cerkev. V zunanji cerkveni zid je vzdanih več rimskih kamnov. Na južni steni cerkvenega zvonika je naslikana velika freska sv. Krištofa, priprošnjika zoper naglo smrt. Freska je nastala v začetku 16. stoletja. Pri nadzidavi cerkve v 18. stoletju je bila freska prebeljena, tako da je poslikava le tu in tam presevala skozi beleže. Z uspešnim restavratorskim posegom sta bila freski leta 2000 povrnjena prvotna moč in sijaj. Zadnjo veliko prenavo je cerkev doživela v letih 1991 do 1994. Takratni župnik Anton Kolar je treh letih poskrbel za nove zvonove, obnovo fasade, zvonika in ozaljšanje notranjosti cerkve ter nabavil sodobne orgle, da bi dostojno počastil 320-letnico cerkve in 30-letnico samostojne župnije.

Miklavški dvorec

Dvor s srednjeveško lokacijsko tradicijo, prvič se omenja leta 1453, je v sedanji stavbi iz prve četrtine 19. stoletja, po videzu pa je neorenesančen iz konca 19. stoletja. Dvorec je nadstropna 6x3 osna stavba z velikim balkonom na 4 kamnitih slopih sredi glavne fasade. Pritlične prostore pokrivajo križni oboki. Danes je stavba stanovanjsko predelana, vendar ne skriva svojega fevdalnega izvora. Stavba stoji v Ulici nad izviri, na začetku starega Miklavža takoj za mostom čez kanal.

Cerkev sv. Marije v Dobrovcah

Cerkvica je bila zgrajena med leti 1924 in 1934, posvečena pa je sv. Mariji, kraljici miru. Zgradbo sestavljajo kvadratasti zvonik, pravokotna ladja z zakristijo ob severni strani in triosminski oltarni prostor. Notranjost cerkve pokriva trapezast strop, glavna dragocenost cerkve pa je neorenesančni oltar z baročnim kipom

Marije z otrokom iz prve polovice 18.stoletja. Cerkev, ki stoji sredi Dobrovca pri odcepu ceste proti Skokam, je bila pred dobrim desetletjem temeljito obnovljena.

Marijina kapelica v Dobrovcah

Gre za kapelico zaprtega tipa, kakršne so gradili v 19.stoletju. V kapelici je sodoben Marijin kip akademskega kiparja Marjana Dreva. V prednici današnje kapelice je bil od leta 1840 do izgradnje cerkve Marijin kip, ki danes krasi cerkveni oltar. Med širitvijo križišča Kidričeve ceste in Šolske ulice v prvi polovici 90-tih let prejšnjega stoletja je bila kapelica, ki stoji na levi strani ceste nasproti cerkve, nekoliko prestavljena s prvotne lokacije.

Marijina kapelica v Skokah

Marijina kapelica ob križišču sredi naselja je s stolpičem opremljena neoromanska stavba s konca 19. stoletja.

Kužno znamenje v Skokah

Slopasto znamenje kamnite gradnje iz druge polovice 17. stoletja je dober predstavnik dravskopoljskega tipa kužnih znamenj. Sestavljeno je iz kvadratnega slopa z vdolbinasto opremljenimi stranicami in malo širšega nastavka s štirimi nišami, zaključuje pa ga piramidasta opečna streha. Znamenje stoji v kotu na stičišču Holcerjeve in Sadjarske ulice.

Spomenik žrtvam nacizma v Miklavžu

Spomenik krajanom Miklavža in Rogoze, ki so med osvobodilnim bojem v letih 1941-1945 izgubili življenje, je bil postavljen leta 1979. Na spomeniku so imena 11 padlih iz Miklavža in 4 padlih iz Rogoze ter imena 6 ustreljenih talcev v gozdu pri Miklavžu. Spomenik stoji pred osnovno šolo v Miklavžu.

Spomenik talcem v Miklavžu

Nacistični okupator je prvo skupino talcev na širšem mariborskem območju ustrelil 10. avgusta 1941 v gozdu pri Miklavžu, blizu ceste Miklavž-Dobrovce. Predelu, kjer so bili ustreljeni talci, domačini pravijo Ilovce. Nobeden od talcev ni

bil domačin. Spomenik na kraju streljanja je bil postavljen leta 1982. Spomenik stoji okrog 250 m v gozdu nasproti osnovne šole Miklavž.

Spominske plošče na Kulturnem domu v Miklavžu

1. Spominska plošča Francu Vauhniku, prvemu padlemu Maistrovemu borcu za severno slovensko mejo leta 1918. Padel je 17. novembra 1918. Plošča je bila odkrita leta 2002.

2. Spominska plošča padlim v NOV. Na spominski plošči so imena 6 borcev, ki so padli v partizanih in 6 krajanov, ki so bili ustreljeni kot talci. Plošča je bila odkrita leta 1950.

3. Spominska plošča Jožefu Simčiku, ki je bil 24.5.1991 prva žrtev v vojni za samostojno Slovenijo, je bila odkrita leta 2002

Kulturni dom v Miklavžu je ob Cesti v Rogozo 11.

Spominska plošča padlim gasilcem

Na plošči so imena treh miklavških gasilcev, žrtev nacističnega nasilja med drugo svetovno vojno.

Plošča na gasilskem domu, Cesta v Rogozo 4, je bila odkrita leta 1954.

Kurirčkov kamen

V gozdu v bližini hiše Marije Falež-Mice Rokove, ki je stala na vogalu današnje Ekartove ulice in Ptujске ceste je bila kurirska javka. To je bil velik mejni kamen, ob katerem je bil še eden manjši, ki je bil na spodnji strani izdolben. V to izdolbino so kurirji skrivali in prevzemali pošto, ki je povezovala terensko organizacijo osvobodilnega gibanja s štabom Lackovega bataljona. »Kurirčkov kamen«, ki so ga predstavili nekoliko bližje Ptujski cesti, je bil odkrit leta 1978, stoji pa nasproti bifeja Danica, na vogalu Kurirčkove ulice in Ulice Zlatke Karer.

Zemljanki Triglav in Sevastopol

Med Miklavžem in Skokami sta bili spomladi 1944 zgrajeni dve partizanski zemljanki za potrebe Lackove čete oziroma bataljona in okrožne ilegalne tehnike(tiskarne). Zemljanki sta oddaljeni ena od druge približno 2 km.

Obeležje zemljanke Triglav, ki sta jo od marca do junija 1944 uporabljala štaba Lackove čete in nato bataljona, je v gozdu dobrih 50 m od Ulice miru v Miklavžu. Obeležje zemljanke Sevastopol, ki jo je mariborska odporniška organizacija od marca do junija 1944 uporabljala za okrožno tehniko, je v gozdu tik ob Miklavški mlaki.

Spomenik borcem NOV in žrtvam nacizma v Dobrovcah

Sredi vasi je skupni grob, v katerem so po osvoboditvi pokopali 6 talcev ustreljenih v Ilovcah pri Miklavžu, 20 talcev ustreljenih v Smukovem gozdu pri Skokah in 4 partizane ustreljene v Dravskem Dvoru. Na spomeniku so imena 6 talcev, ki so bili ustreljeni 10. avgusta 1941, ter padlih domačinov iz Dobrovc(6), Skok(10) in Dravskega Dvora(6).

Spomenik je bil postavljen leta 1961, leta 1976 je bila dodana še plošča.